

نفر به نفر

هومن جعفری
خبرنگار

کجا بودیم و کجاایم؟

سال‌ها قبل، وقتی کارمان را در رسانه‌های ورزشی تازه آغاز کرده بودیم، ورزشگاه آزادی هنوز شماره یک آسیا بود. تماشاگران ما را کل آسیا نداشتند و بازی‌های لیگ ما کیفیت فنی داشت. کیفیت فنی‌اش هم غیرقابل کتمان بود. دست‌کم تماشاگر از تماشا کردن آن بازی‌ها لذت می‌برد.

چمن‌ها زرد بود ولی فوتبال‌ها را می‌شد با لذت دید. در آسیا از برترین‌ها بودیم. بیشترین تعداد لژیونرها را در قاره کهن داشتیم. کره و ژاپن غلط می‌کردند نصف ما لژیونر داشته باشند. رؤیای ما رسیدن به فوتبال اروپا بود و از هر کشور دیگری در غرب آسیا شانس بیشتری برای رسیدن به آن داشتیم.

آن روزها گذشت. حالا وضعیت ورزشگاه آزادی برای توصیف فوتبال ایران کفایت می‌کند. ورزشگاه آزادی پیر و فرسوده شده. شیروادی بیش از یک دهه است که از فوتبال ایران حذف شده. بزودی آزادی هم به همین وضعیت دچار می‌شود. در همین زمان، تمام کشورهای بزرگ آسیا، ورزشگاه‌های مدرن ساخته‌اند. چین ده‌ها ورزشگاه حرفه‌ای ساخته. کره و ژاپن و عربستان و امارات و قطر نبر همینطور. جام جهانی و جام ملت‌های آسیا در قطر برگزار شده. هم‌زمان با آن، ما بازی‌ها را بدون تماشاگر برگزار می‌کنیم. به همین راحتی! در هر میحی که فکرش را بکنید در حال تخته گاز تا عقب هستیم. در بحث امکان ورزشی چند ورزشگاه ساخته‌ایم که در قیاس با ورزشگاه‌های قطر حکم یک شوخی پی‌مزه را دارند. لژیونرهای ما عمدتاً به کشورهای پیرامونی اروپا منتقل شده‌اند. در تیم‌های بزرگ اروپا حتی یک بازیکن نداریم. تنها بازیکن درست و درمان ما طارمی است. بقیه در حال درجا زدن هستند. این وضعیت ما در این روزهای برفی و بی‌گاز است. بی‌گاز، بدون تماشاگر، با ورزشگاهی پوسیده و در حال فرو ریختن. حال شما چطور است؟

سرم‌ان را از برف بیرون بیاوریم

ایمان گودرزی

خبرنگار ورزشی

در سال میلادی که گذشت خاورمیانه خود را با برگزاری مهم‌ترین تورنمنت فوتبالی جهان به دنیا معرفی کرد. برگزاری جام جهانی ۲۰۲۲ در قطر یک گام بزرگ برای پیشرفت ورزش و فوتبال در این کشور به حساب می‌آمد. رویدادی که باعث دیده شدن قطر در سراسر دنیا شد تا از این به بعد هر وقت فوتبالی‌های سراسر دنیا نام قطر به گوش‌شان می‌رسد حساب دیگری روی این کشور کنند. در گذشته بازیکنانی مانند ژاوی، رائول، مائوئوکچیک

و... سابقه حضور در قطر را داشتند اما حالا شاید بازیکنان بیشتری برای پایان دوران حرفه‌ای فوتبال‌شان تیم‌های لیگ ستارگان قطر را انتخاب کنند. هنوز مدت زیادی از اتمام جام جهانی نگذشته بود که خبر پیوستن کریستیانو رونالدو به النصر عربستان به گوش رسید. انتقالی که کاملاً مشخص بود با برنامه‌ریزی قبلی صورت گرفته است. بعد از قطری‌ها حالا نوبت عربستان سعودی بود که خودی در دنیای فوتبال در ورزش‌شان دهد. از طرف دیگر سعودی‌ها در حال برنامه‌ریزی روی میزبانی جام جهانی ۲۰۳۰ هستند تا از قطری‌ها عقب نمانند و بتوانند یک رویداد مهم ورزشی را در کشور خود اجرا

کنند. بعد از قطر و عربستان، عراق نیز بی‌کار ننشست و میزبانی مسابقات جام خلیج فارس را با حضور تمام کشورهای عربی بر عهده گرفت. بله تمام این اتفاقات در یک‌دمی ایران عزیزمان در حال رخ دادن است و فدراسیون فوتبال ایران رویدادهای اطراف را فقط نگاه و بدون یک اعتراض مختصر نسبت به نام مسابقات خلیج فارس دنبال می‌کند. در حالی که فوتبال داخلی در ایران درگیر هوای آلوده و داوری‌های بی VAR و ویرانه‌دار است و هر لحظه ممکن است سکوهایی ورزشگاه آوار شود، بد نیست سر دوستان از برف سنگین تهران بیرون بیاید و نگاهی به کشورهای اطراف بیندازند.

تفاوت‌های حسرت‌برانگیز میان ما و همسایه‌های جنوبی

تظاهر کن ازم دوری...

آیسان سعیدی

خبرنگار ورزشی

به حاشیه جنوب همیشه خلیج فارس می‌نگریم. سرزمین‌هایی که با ما آب مشترک دارند، اگرچه این آب فقط برای ما است. به قول معروف: «گلش واسه ما است!» اما آنچه در سواحل جنوبی خلیج همیشه فارس می‌گذرد، با آنچه در شمال و بالادست این پهنه آبی جریان دارد، کاملاً متفاوت است. در جنوب آنها همه چیز تغییر می‌کند. گویی از قاره‌ای به قاره دیگر می‌روی و اقلیم و سرزمین متفاوتی را رؤیت می‌کنی. انگار نه انگار در خاورمیانه قدم

می‌زنی. در منطقه‌ای که شمال و جنوبش تفاوت‌های اساسی و عجیب و غریبی با هم پیدا کرده‌اند.

در سرزمین‌های جنوبی همه اتفاقات جذاب، هیجان‌انگیز و مهم پشت سر هم قطار شده‌اند. از ورزش تا فرهنگ، از اقتصاد تا سیاست. سرزمین‌هایی که قدمت چندانی ندارند، از تاریخ و تمدن بی‌بهره‌اند، کوچک و کم جمعیت هستند و با تولید و مولد بودن بیگانه‌اند. در این سرزمین‌ها اما پیشرفت به سرعت نور اتفاق افتاده. از شکل و شمایل شهرها که زرق و برق و جلال و جبروتش تنه به تنه مدرن‌ترین شهرهای اروپایی می‌زند تا اقتصادی پویا و رو به توسعه که کلیه شهروندان از آن به خوبی ارتزاق کرده و بدل به مردمانی ثروتمند شده‌اند تا حوزه ورزش که در هزاره

جدید بدل به ویتربینی برای خودنمایی و به رخ کشیدن توانمندی‌ها شده. قطر همین چند هفته پیش مهم‌ترین فستیوال ورزشی دنیا را به بهترین شکل ممکن برگزار کرد، به گونه‌ای که تمامی کشورهای خرده‌گیر اروپایی نیز مجبور شدند به احترام میزبان کلاه از سر بردارند.

امارات هم‌زمان با جام جهانی میزبان یک تورنمنت باشگاهی دوستانه در عالی‌ترین سطح بود و سوپرکاپ ۲۰۲۲ را با حضور ۴ تیم بزرگ اروپایی لیورپول و آرسنال انگلیس، میلان ایتالیا و لیون فرانسه برگزار کرد. ۴ باشگاه معتبری که اردوهای خود را در دبی برپا کرده و در این تورنمنت جذاب حضور یافتند. این ۴ باشگاه با تمام ستاره‌های خود به استثنای بازیکنانی که با تیم‌های ملی کشورشان در جام جهانی

۲۰۲۲ حضور داشتند، در مسابقات شرکت کردند.

چند صد کیلومتر آنطرف‌تر نوبت به سعودی رسیده که خودنمایی کند. آنها در ابتدا رؤیای برگزاری جام جهانی ۳ قاره‌ای با مشارکت مصر و یونان را در سر دارند که البته در آن سعودی مرکز نقل باشد. در ایام جام جهانی آنها با خبر جذب کریس رونالدو ابرستاره دو دهه اخیر فوتبال تمامی اخبار پیرامون جام جهانی قطر را تحت‌الشعاع قرار دادند تا با این موج خبری بدل به تیتریک دنیا شوند. در کنار آن نیز برگزاری سوپرکاپ فوتبال اسپانیا با حضور ۴ غول اسپانیایی رئال مادرید، بارسلونا، والنسیا و بتیس نیز آنها را بدل به مرکز ثقل فوتبال دنیا کرده تا همه به سعودی خیره شوند. اینها تنها بخشی از دستاوردهای ورزشی

۳ همسایه جنوبی ایران طرف همین یک ماه اخیر است. دستاوردهایی که قیاس آن با آنچه در شمال خلیج همیشه فارس می‌گذرد، یک شوخی تلخ و گزنده است. در اینجا ما هنوز در بدیهیات مانده‌ایم. هنوز بر سر VAR که نه بر سر هدست برای داوران می‌جنگیم و هنوز زمین‌های بازی به سبک ۵۰ سال پیش با برف و باران غیرقابل استفاده می‌شود. بزرگترین و مهم‌ترین استادیوم ما یادگار ۵۰ سال پیش است و این روزها با تخریب و فرسودگی نفسش به شماره افتاده. آخرین بازی مهمی که ما میزبانش بوده‌ایم، بازی دوستانه و خیرخواهانه با آلمان قریب به سه دهه پیش بوده و در این وانفسا ما تظاهر می‌کنیم که می‌توانیم. قیاس ما با آنها به راستی تلخ و غم‌انگیز است.

آنها رونالدو می‌خرند، ما رینالدو!

سینا فتوت

خبرنگار ورزشی

یادش بخیر! رینالدو که آمده بود استقلال با خنده و شوخی می‌گفتیم: یک روزی رونالدو را هم بیاوریم خوب است! خب! رینالدو را هم نتوانستیم نگه داریم و رونالدو هم به عربستان رفته! هر چند خیلی از طرفداران افراطی او از پیوستنش به النصر عربستان بشدت سرخورده‌اند اما این ماجرا تأثیری در واقعیت ندارد. رونالدو به النصر عربستان پیوسته و هنوز چیزی نشده، میلیون‌ها فالوئر برای این باشگاه و میلیون‌ها چشم انتظار برای لیگ عربستان ایجاد کرده. قطعاً قیمت لیگ عربستان حالا

گران‌تر شده.

قطعاً رونالدو نه تنها قیمت النصر را بالا برده بلکه قیمت هر چیز دیگری در لیگ عربستان را گران‌تر کرده. قطعاً قیمت تبلیغات دور زمین و حق پخش و هر فاکتور دیگری در فوتبال عربستان رو به افزایش است. این تأثیری است که رونالدو روی قیمت فوتبال این کشور گذاشته. بحثی هم نیست.

به فوتبال خودمان که نگاه می‌کنیم، حقیقتاً باید سکوت کنیم. الان در این لحظه چیزی برای اشتراک نداریم. چیزی برای مقابله هم نداریم. آنها رونالدو را خریده‌اند تا قهرمان آسیا باشند. ما حتی نمی‌دانیم استقلال و پرسپولیس مان در آسیا حضور دارند یا نه! بگذریم رفا. بگذریم.

آخرین خاطره

امیررضا همایون

خبرنگار ورزشی

آخرین خاطره شما از میزبانی کشورمان از یک تیم بین‌المللی سطح بالا به کی و کجا بازمی‌گردد؟ من که خاطره‌ای ندارم چون هرچه در این باب اتفاق افتاده، مربوط به پیش از دنیا آمدن من بوده! بله، منظور من دقیقاً بازی پرسپولیس و بایرن مونیخ در ورزشگاه آزادی تهران است. اگر دقیق به میزبانی فوتبال ایران نگاهی کنیم، متوجه می‌شویم که فوتبال ایران پس از آمدن تیم بایرن مونیخ در سال‌های ابتدایی دهه ۸۰

شمسی به تهران دیگر از تیمی در حد و اندازه و آوازه باشگاه اول ایالت باورایی آلمان میزبانی نکرده و در این سال‌ها تنها حسرت میزبانی کشورهای حاشیه خلیج فارس مانند قطر و امارات از تورنمنت‌های معتبر را خورده‌ایم. حالا به این دو کشور باید عربستان را هم اضافه کنیم که با صرف میلیاردها دلار برترین بازیکنان جهان را به کشورش می‌آورد و در تلاش برای کسب امتیاز میزبانی جام جهانی فوتبال در سال ۲۰۲۳ است. نکته‌ای که با این حجم امکانات دور از دسترس نیست و شاید عربستان تبدیل به چهارمین کشوری در قاره آسیا شود که از مهم‌ترین تورنمنت فوتبالی جهان میزبانی می‌کند. آن زمان هم

ما در خاطرات گذشته خودمان غوطه‌ور هستیم و به این موضوع که ادسون آرنتوس دوناسیمنتو (پله) ۵ دهه قبل و پیش از انقلاب به ایران آمده یا اینکه ما زمانی و در سال‌های دور یکی از پیشرفته‌ترین و بزرگترین ورزشگاه‌های قاره آسیا را در اختیار داشتیم، افتخار و خاطره‌بازی می‌کنیم. این موضوع که حالا و پس از گذشت بیش از چهار دهه از ساخت آن که تبدیل به یک ورزشگاه فرسوده شده هم اصلاً مهم نیست. مهم این است که ما با خاطرات مان افتخار کنیم. خاطراتی که با این شرایط هرگز دیگر تکرار نخواهد شد و فوتبال‌دوستان ایرانی همیشه در حسرت کشورهای حاشیه خلیج فارس می‌مانند.